

Meneer Bever fluit op zijn poten. Van overal komen er bevers aanzwemmen. Het lijkt of ze een vergadering houden, er wordt druk overlegd.

‘Go!’ roept meneer Bever, en alle bevers duiken weer onder water. Tim begrijpt er niks van.

Meneer Bever neemt Tim mee naar de rand van het water en wijst naar de overkant. ‘Daar ligt de oplossing,’ zegt hij.

Tim laat de schouders hangen. Hoe moet hij daar geraken?

Ineens verrijst uit het water een soort brug, gebouwd met boomstammen die ongelijk liggen. Erg stevig ziet het er niet uit.

‘Loop er maar over,’ moedigt meneer Bever Tim aan.

Tim twijfelt, maar hij wil heel graag de oplossing kennen. Hij besluit het erop te wagen.

Al bij de eerste stap kraakt en knispert het hout onder zijn voeten. Bij de tweede stap gaat de brug ook nog eens wiebelen.

Tims hart klopt in zijn keel en zijn knieën knikken. En daar is het stemmetje weer! ‘Geef het maar op, dit lukt niet,’ zegt het. Het heeft gelijk. Dit kan hij niet. Hij moet terug!

Met een grote sprong belandt hij terug op de oever.

‘Is dat je oplossing?’ roept hij. ‘Nu voel ik me nog slechter!’

Meneer Bever zegt rustig: ‘Kijk eens wat er op dat bordje staat?’

Tim ziet het nu pas. Er staat: Angstbruggetje.

‘Waarom kies je de andere brug niet?’ vraagt meneer Bever.

‘Welke andere brug?’

Meneer Bever wijst naar de andere kant van de rivier. Daar hebben de bevers nog een brug gebouwd, veel steviger dan deze. Hoe doen ze dat toch zo snel?

Tim zet zijn eerste stap op de stevige brug. Hm, dat voelt wel oké.

Ineens zijn alle bevers daar. Ze moedigen Tim aan. ‘Je kunt het!’ roept de ene.

‘Niet opgeven!’ roept de andere. ‘Doorlopen en recht voor je kijken,’ roept meneer Bever.

Ze maken een lied van hun aanmoedigingen.